

Tekst: Gal. 6,10

Lezen: Gal. 5,13-6,10

Zingen: Gz. 68,1.3

Ps. 26, 2 (*morgendienst*)

Ld. 78,1.4

Ps. 126,3

Gz.179a (*middagdienst*)

Ps. 98, 4

Niemand weet wanneer Jezus weer terug komt. Hij heeft dat zelf ook heel duidelijk gezegd: “Niemand weet wanneer die dag en dat moment zullen aanbreken. Ook de engelen niet. Zelfs de Zoon niet. De Vader is de enige die het weet.” (Mat. 24,36).

Maar stel nou eens, dat je het wel zou weten. Je bent in de bijbel tekst tegen gekomen, en daar staat het: dan-en-dan komt Jezus terug. Tot nu toe heeft iedereen over die tekst heen gelezen, maar ineens kom je tot de ontdekking: het staat er! Jezus komt terug naar de aarde op die-en-die datum. Je pakt de kalender erbij. En je ziet, tot je grote schrik, dat je bijna geen tijd meer hebt. Want die datum – dat is vandaag! Vandaag komt Jezus terug uit de hemel... **(1)**

Stel dat het zo zou gaan en dat je zou weten: vandaag is de grote dag – hoe zou je dan reageren? Zou je dan de hele dag naar boven lopen kijken? Omdat je niet bijna kunt wachten tot het zover is? Omdat je graag Jezus wilt ontmoeten? Of zou het juist heel anders gaan? Zou je zenuwachtig worden en nog gauw even allerlei dingen in je leven willen veranderen? Gauw nog even iets regelen? Of sommige dingen doen?

Het is misschien een rare vraag. Maar zo'n vraag is denk ik wel een goede test voor jezelf. Want we zijn met elkaar op weg naar het einde. En elke dag kan de laatste zijn. Jezus

kan vandaag terug komen. En dan ga je dus vanavond niet naar bed, maar dan doe je heel andere dingen. Want daar is God mee bezig. Hij is bezig om alles klaar te maken voor die laatste dag. De bijbel noemt het de dag van de grote oogst. De dag dat de HEER zijn oogst vanuit de wereld binnenhaalt. De oogst, waar hij al die tijd voor gewerkt heeft.

Daar gaan we naar toe. En dat betekent dus ook, dat het in ons leven heel spannend is. Want nu hebben we nog de tijd en de gelegenheid om ons daarop voor te bereiden. Om ervoor te zorgen dat we klaar zijn op die dag dat de HEER gaat oogsten. Paulus zegt dan: “Nu hebben we nog de tijd en de gelegenheid om het goede te doen. Voor elkaar, in de gemeente; en ook voor anderen, buiten de kerk. Wij mogen iets laten zien van de liefde van Christus. (2) Door te dienen. Door het goede te zoeken voor anderen. Zoals Jezus dat gedaan heeft. Uit liefde voor anderen. Voor ons.

Daarmee zet Paulus heel duidelijk neer, wat Christus met zijn gemeente wil. Hij wil dat wij een gemeente zijn, waar de liefde de dienst uitmaakt. Dat is de rode draad van deze preek: *Christus wil een gemeente waar de liefde de dienst uitmaakt.* Hij wil een gemeente die concreet verder gaat op het spoor dat hij uitgezet heeft: het spoor van de liefde. (3) En als het goed is, werkt dat liefhebben en dat dienen op twee niveaus, zegt Paulus: in de kerk en in de wereld. Over allebei wil ik iets zeggen.

Eerst dus over de kerk. Want dat is de volgorde die Paulus aanwijst: “Laten we (...) voor iedereen het goede doen, maar vooral voor onze geloofsgenoten.”

Hoewel? Je kunt je ook afvragen of het niet vreemd is om het op deze manier te zeggen. Waarom deze volgorde? Waarom eerst de mensen *in* de gemeente? Anderen hebben toch ook hulp nodig?

Eén ding is in elk geval duidelijk: we mogen de mensen buiten de kerk niet vergeten. Paulus zegt dat ook heel duidelijk. Dat kan nooit de bedoeling zijn.

Toch noemt Paulus wel deze volgorde. (4) En dat heeft te maken met de situatie van de gelovigen aan wie hij deze brief geschreven heeft. Het gaat om een aantal verschillende gemeentes in de landstreek Galatië. Een deel van wat tegenwoordig Turkije is. Paulus ziet het in die gemeentes verkeerd gaan. De mensen gaan niet goed met elkaar om. Ruzie, onenigheid, ellebogenwerk: het komt allemaal voor. In de gemeente! (5) En Paulus zegt dan ook, dat het anders moet. Ze moeten niet uit de hoogte doen tegen elkaar en ze moeten niet jaloers zijn. Ze moeten anderen niet veroordelen om hun fouten en hun zonden, maar ze moeten elkaar helpen: om weer op de goede weg te komen.

Er moet dus heel wat gebeuren. Toch is het opvallend, dat al die dingen pas aan het einde van deze brief aan de orde komen. En dat is niet, omdat deze dingen voor Paulus minder belangrijk zijn. Want anderen liefhebben, dat is één van de grote geboden in de bijbel. Er is een andere reden, dat het nu pas aan de orde komt.

In deze brief is Paulus vooral bezig met het bestrijden van een dwaling. Er zijn in Galatië namelijk mensen gekomen die een verkeerde leer brengen. Een leer die een heleboel kapot maakt. Op allerlei manieren. Ook in de manier, waarop de mensen met elkaar omgaan. En daarom wil ik daar eerst even iets over zeggen. (6)

Die mensen die bij de Galaten gekomen zijn met een nieuwe leer, dat zijn Judaïsten. Ik ga daar nu niet uitgebreid bijilstaan. Maar in het kort komt het erop neer dat de Judaïsten ervan overtuigd waren dat je zelf je steentje moest bijdragen om door God gered te worden. Zorgen dat je er bij God goed op staat. Want anders ben je niet welkom in Gods koninkrijk op de dag dat Jezus terug komt. Er is veel meer over te zeggen. Maar dat is het in het kort.

Nou, wat gebeurt er als dat je overtuiging is? Dan ga je dus proberen om jezelf omhoog te werken. En als je niet goed genoeg *bent*, dan zorg je dat je goed genoeg *lijkt*. Voor jezelf en voor anderen. En heel vaak werkt dat negatief. Want dat is één van de manieren om hogerop te komen: jezelf afzetten tegen anderen. Anderen opzij duwen, roddelen, werken met je

ellebogen. Neerkijken op een ander. Want hoe zwarter ik een ander weet af te schilderen, des te witter lijk ik zelf. (7)

Dat is natuurlijk meteen ook de manier, waarop de wereld voor een groot deel in elkaar zit. Mensen die elkaar opzij duwen, omdat ze zelf vooraan willen staan; in het bedrijf, in de kerk, op school, in de klas. Mensen die roddelen. Omdat ze barsten van jaloezie. En aan de andere kant: mensen die het heerlijk vinden om iets lelijks over een ander te horen. De spreukendichter zegt dan: “Lasterpraat wordt geslikt voor zoete koek; want het raakt de donkerste hoeken van ons hart.” (Spr. 26, 22). En nog een stap verder: mensen die elkaar op leven en dood bevechten. Omdat ze elkaar niet kunnen luchten of zien. (8)

En dat is nou het beeld wat Paulus ook bij de Galaten ziet: een gemeente waar de mensen verkeerd met elkaar omgaan. Omdat er geen liefde meer is. Omdat mensen het gevoel hebben dat ze zichzelf moeten bewijzen. Tegenover God. Maar wel over de rug van een ander. Paulus noemt in vers 1 het voorbeeld van iemand die betrappt wordt op een zonde. Nou, hoe ga je daar nou mee om? Roddelen? Uit de hoogte doen? Nee, zegt Paulus, je moet proberen zo iemand weer overeind te helpen.

In vers 2 gaat het over helpen. Zorgzaam zijn voor elkaar. “Draag elkaars lasten.” En ook dat is heel duidelijk: in een gemeente van Christus moet iets te zien zijn van liefde. Niet werken met de ellebogen, maar dienen en dienstbaar zijn. Omzien naar elkaar, zorgen voor elkaar. Kortom: het goede doen – voor onze geloofsgenoten. (9)

Want daar moet het beginnen. In de gemeente. Want hoe kun je nou liefde uitstralen in de wereld, als je het onderling al niet eens hebt? Vandaar dat Paulus zegt: beginnen jullie nou eerst maar eens in de gemeente. Want die gemeente, dat is de plek waar de Heilige Geest aan het werk is. Met mensen. Met ons. Om ons te veranderen. Om van ons steeds meer nieuwe mensen te maken. Mensen die het beeld van Christus vertonen. (10)

Hat is de enige manier, die echt werkt. Die een positief resultaat heeft. Bij Jezus zelf is

dat duidelijk te zien. Want zo heeft *hij* het gedaan. hij liet zich niet leiden door eigenbelang. En de eerste vraag in zijn leven was niet: wat wil ik en wat is goed voor mezelf? Integendeel. Hij was bereid om zijn positie in de hemel op te geven en naar de aarde toe te komen; om te lijden en te sterven (Fil. 2,5-7). Want de eerste vraag in zijn leven was: hoe kan ik die *mensen* redden en hoe kan ik *hen* gelukkig maken? Om de woorden van Paulus te gebruiken: Jezus was erop uit om het goede te zoeken voor iedereen.

Dat is het punt. Als we met elkaar gemeente van Christus willen zijn, dan moeten we steeds meer van die liefde van Christus in ons opnemen. **(11)** En dat wordt dan een kracht die ons meeneemt. Een kracht die mensen *verandert*. Een kracht die *ons* verandert. De kracht van Gods liefde, die zichtbaar wordt in ons leven en in onze gemeente. Om elkaar te helpen en te steunen en te bemoedigen en vast te houden. En dat zou toch geweldig zijn: als daar steeds meer van te zien is?

Want dat is de bedoeling: dat het steeds beter te *zien* is. Niet alleen voor God en voor onszelf, maar ook voor de wereld om ons heen. Dat is het tweede: in de wereld. **(12)**

Paulus zegt: ‘het goede doen voor iedereen’. Waar gaat het dan over? Moet je dan denken aan het invullen van acceptgiro? Geld geven? Absoluut. Dat hoort erbij. Als je hart open gaat voor anderen, dan gaat je portemonnee ook open. Zo werkt dat gewoon. Want anders ben je zo iemand waar Jakobus over schrijft. Iemand die een arme man of vrouw ziet en die dan zegt: ‘Het ga je goed! Kleed je warm en eet smakelijk!’ Jakobus zegt dan: wat heeft dat voor zin? (Jak. 2,16). Liefde is ook te *zien*. Altijd. **(13)**

Alleen, soms is het ook wel gemakkelijk om geld te geven. Want met geld kun je soms ook iets van een schuldgevoel afkopen en je geweten in slaap sussen door tegen jezelf te zeggen dat je iets goeds gedaan hebt. Daarom is het goed om ook nu het voorbeeld van Jezus er weer bij te halen. Want wat deed Jezus? Hij gaf niet *iets* van zichzelf. Hij gaf *zichzelf*!

Helemaal. Want *dat* is liefde – als je zegt: zoals die mensen eraan toe zijn, dat kan ik niet aanzien! Wat dat heeft Jezus gedacht. En toen heeft hij gezocht naar mogelijkheden en hij heeft zijn schouders eronder gezet: om onze last te dragen...**(14)**

Die liefde, daarvan mogen wij in de wereld iets laten zien. Want daarvoor wil Christus ons gebruiken. Hij wil *ons* gebruiken om *zijn* liefde uit te delen. Zodat de mensen om ons heen iets kunnen zien van die nieuwe wereld en van dat nieuwe leven, dat God ons beloofd heeft. Zodat ze het kunnen zien en kunnen merken – door *ons*. Als ze *ons* meemaken. En als ze merken hoe *wij* zijn.

Op de jongste dag, als Jezus terug komt, dan komt *dat* aan de orde. Jezus heeft dat zelf verteld, in Mat. 25 is dat, hoe hij op de jongste dag de mensen in twee groepen uit elkaar zal halen (Mat. 25,31-46). **(15)** En tegen de ene groep zal hij zeggen: jullie mogen naar binnen in het koninkrijk van mijn Vader; jullie mogen leven op die nieuwe aarde. En waarom? Jezus zegt: “Ik had honger en jullie gaven mij te eten. Ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling en jullie namen mij op. Ik was naakt en jullie kledden mij. Ik was ziek en jullie bezochten mij. Ik zat gevangen en jullie kwamen naar me toe.”

Voor alle duidelijkheid: daarmee zegt Jezus niet dat je toch je plek op die nieuwe aarde moet verdienen. Hij heeft het over mensen die het juist niet van zichzelf verwachtten: mensen die zich helemaal opengesteld hebben voor hem en voor zijn liefde. En dat ziet hij bij die mensen terug: hoe *zijn* liefde in hun leven doorgewerkt heeft. **(16)** Kijk maar naar de dingen die hij noemt. Dat zijn ook precies de dingen, waar Jezus zelf helemaal voor gegaan is. Hij is gekomen voor de mensen die het moeilijk hadden en die hulp nodig hadden.

In de bijbel is dat duidelijk te zien. Want wat zijn de mensen die Jezus opzoekt? Mensen die helemaal in de vernieling liggen. En bij de één heeft dat te maken met zonde; denk maar aan de hoeren en de tollenaars, waar Jezus contact mee had. Of mensen met een boze geest. Bij anderen kwam het door hun ziekte, zoals melaatsheid. Of door een handicap: blinde of

verlamde mensen. Maar hoe dan ook, het waren allemaal mensen aan de rand van de samenleving. Mensen die vastgelopen waren; mensen die niks meer te verwachten hadden. Dat zijn de mensen die Jezus opzoekt. En hij vergelijkt zichzelf dan ook met een dokter die niet gekomen is voor gezonde mensen, maar voor de zieken (Mat. 9,13).

En dat is nou ook, wat Jezus van ons verwacht en waar hij met ons naar toe wil: dat wij die lijn van hem doortrekken. En dat we ons in de wereld inzetten voor de mensen die dat nodig hebben. Ik noem even een paar dingen. **(17)**

Jezus zegt van zichzelf, in Luc. 19, dat hij gekomen is 'om te zoeken en te redden wat verloren was' (Luc. 19,10). Zo moeten wij ook om ons heen kijken. Naar mensen die we misschien vast moeten pakken en moeten helpen. Omdat ze er anders onderdoor gaan. Letterlijk of figuurlijk. Tijdelijk of eeuwig.

Een ander punt. Jesaja zegt over Jezus, dat hij zal komen en dat hij dan het geknakte riet niet zal breken en dat hij de kwijnende vlam niet zal doven (Jes. 42,1). Dat is negatief geformuleerd. Maar de bedoeling is positief: mensen die in hun leven geknakt zijn als een rietstengel, die zal hij weer rechtop zetten; en als mensen lusteloos en uitgeblust door het leven gaan, zal hij het vuur weer oprakelen. Dat is de liefde die wij ook aan mensen mogen laten zien. Met geld, maar ook door er te zijn en de handen uit de mouwen te steken. Door te helpen en te bemoedigen. Door te laten merken: je staat er niet alleen voor!

Dat klinkt gemakkelijk. Maar vergis je niet. In de praktijk kan het flink tegenvallen. Omdat het je iets kost. Geld en tijd en energie. En we kunnen het soms als heel moeilijk ervaren om over die drempel heen te komen. Als je daar bij jezelf tegenaan loopt, kan het helpen om na te denken over het voorbeeld dat Paulus hier gebruikt. **(18)**

Hij heeft over zaaien en oogsten. Eerst even over het zaaien. Hoe komt het we soms zo moeilijk vinden om iets voor een ander te doen? Omdat je dan het gevoel hebt, dat je iets kwijt raakt. Een flinke gift voor een of ander doel – dat betekent misschien dat je niet zo'n

mooie of dure auto kunt kopen. Op bezoek gaan bij iemand die alleen is of die ziek is – dat kost tijd. Vrijwilligerswerk doen, ergens in de wijk of waar dan ook; hetzelfde: dat kost tijd. En dan heb je dus minder tijd voor hobby's en voor uitgaan en voor andere leuke dingen. Minder tijd voor jezelf. Een ander vergeven – dat is een pijnlijk proces. Iemand heeft je gekwetst, vernederd, afgedankt. Het kost dan heel wat zelfoverwinning om zo iemand weer recht in de ogen te kunnen kijken.

Dat is het probleem. Maar nou leren we van Paulus om daar op een heel andere manier tegenaan te kijken. Hij zegt: wat je doet voor een ander, dat is geen verloren tijd of verloren geld of verloren moeite. Het is *zaaien*. Net als bij een boer. Als die het zaad uitstrooit op het land, gooit hij het weg. Maar het is niet weggegooid. Hij hoopt dat het zaad gaat groeien en dat hij een paar maanden later de oogst kan binnenhalen.

Wat je doet voor een ander, dat is niet weggegooid. We hebben daar een ander woord voor: dat heb je geïnvesteerd! Geïnvesteerd in de toekomst. **(19)** En op de grote dag van Christus mag je de oogst verwachten: eeuwig leven op een nieuwe aarde: een wereld waar het altijd goed is, voor iedereen; waar niemand iets tekort komt. Alles wat ik nu weggeef aan een ander of wat ik doe voor een ander, dat krijg ik dubbel en dwars terug. Voor mezelf en voor anderen. Om te leven in een wereld, die vol is van liefde. De liefde van Jezus. Amen.